

Αρχή των μύθων του Αισώπου
ποιηθέντων ρίμα ομού μετά των επιμυθίων
παρά Γεωργίου του εξ Αιτωλίας

1. Αετός και αλεπού

Έκαμεν ένας αετός με αλεπού φίλιαν,
αντάμα να ευρίσκονται, να έχουν συντροφίαν.
Εις ένα δένδρον έκτισεν ο αετός φωλία,
καθώς το έχ' η τάξη του, έκαμε τα πουλία.
5 Εκεί στην ρίζαν του δενδρού φωλιαν είχε ποίσει
η αλεπού, τα τέκνα της ήθελε τα γεννήσει.
Η αλεπού έναν καιρόν επήγεν να βοσκήσει,
να κυνηγήσει και να φα, ξεφάντωση να ποίσει.
Ο αετός, ως άρπαγος, σαν ηύρεν μοναξίαν,
10 τα αλεπόπουλά 'φαγε κι έκαμεν ατυχίαν.
Τότε πτωχή η αλεπού, ως είδε φαγωμένα
τα τέκνα της, τα έκλαιε πικρά, φαρμακωμένα,
και του θεού δεήθηκεν ανταμοιβήν να ποίσει,
τον άρπαγον τον αετόν να κακοθανατίσει.
15 Μίαν ημέραν το λοιπόν πανήγυρις εγίνη·
ο αετός επήγ' εκεί και τα πουλί' αφήνει,
και κρέας με τα κάρβουνα άρπαξε με την βία
κι εις την φωλία πέταξε να φάγουν τα πουλία.
Άνεμος τότε φύσησεν, άναψεν η φωλία,
20 κάτω στα χόρτα έπεσαν όλα του τα πουλία·
και έδραμεν η αλεπού, τα 'φαγεν εμπροστά του,
έκαμεν την εκδίκησιν εμπρός στα μάτιά του.

Επιμύθιον

Ο μύθος λέγει: όσοι 'ναι οπού χαλούν φιλίαν
πολλά κακοπαθαίνουσιν, πέφτουν εις δυστυχίαν.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.